

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahošir Trslan

Kouřelná Vřída v muzeu

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Trstán

Kouzelná Vřída v muzeu

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

Kouzelná třída v muzeu

Vydalo nakladatelství Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6950. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstřan
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2018

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Drahomír Trstřan

ISBN 978-80-247-1410-3 (ePub)
ISBN 978-80-247-1398-4 (pdf)
ISBN 978-80-271-0790-2 (print)

Obsah

Předmluva	7
Škola končí	9
Odměna za vysvědčení	13
Kde jen může být?	17
To snad není možné!	21
Překvapení	25
Bude to nejspíš parádní den!	29
Kouzelný bonbon	33
Opravdová sopka	37
Jak to jde?	41
Co je to uhlí?	45
V uhelném dole	49
V další místnosti	53
Hostina	57
Kde je náš poklad?	61
Stará mincovna	65
Na památku	69

Předmluva

Kdo by nechtěl zažít kouzelný rok v kouzelné třídě s kouzelnou paní učitelkou! Takové štěstí ale nemá každý. Děti, které v první třídě učila Jasmína Bílá, však zažily něco úžasného.

Jasmína Bílá totiž není jen obyčejná paní učitelka, Jasmína je víla. Víly ale nemohou být v našem světě napořád. Na konci školního roku se proto Jasmína musela se svou třídou rozloučit. Děti to velmi mrzelo. Nikdo si nedokázal představit další školní rok bez kouzelné paní učitelky. K jednomu setkání však nakonec přece jen došlo. A dokonce o prázdninách! Přečtěte si, co se přihodilo...

Škola končí

„Škoda že už se s Jasmínou nikdy neuvidíme,“ posteskla si Maruška cestou ze školy. Stejně jako její spolužáci z kouzelné třídy odcházela domů s vysvědčením v ruce a s kouzelným dárkem od víly Jasmíny. V tomto školním roce jdou tudy děti naposledy.

„To je nespravedlivé,“ smutnila Petříčka. Taky jí bylo líto, že se s milovanou vílou musela rozloučit.

„Třeba nás bude příští rok učit nějaká jiná víla,“ neztrácela naději Adélka.

Ostatní kamarádky jen pokrčily rameny. To nikdo z nich nevěděl.

Když došly k pekařství na rohu ulice, začaly se loučit. Každá z nich měla totiž namířeno jinam.

„Tak hezké prázdniny!“ popřála všem Petříčka.

„A uvidíme se během léta?“ zeptala se Adélka.

Obě kamarádky přikývly. Maruška se zamyslela a pak dodala: „A nezapomeňte na ty vstupenky do muzea!“

„No jo,“ plácla se do čela Petra. Málem zapomněla na to, že celá třída dostala zdarma vstupenku do muzea. Byla to odměna za to, že při výletě na hradě Strašníku našli poklad. Ten si ale nemohli nechat. Věnovali ho muzeu. Teď si ho znovu prohlédnou při prázdninové prohlídce.

„Je to na desátého července,“ připomněla Maruška.

„Já si myslím, že pro nás budou mít připravený nějaký program,“ přemýšlela nahlas Petra.

„To by bylo bezva,“ přikývla Adélka.

„Už se na to těším. Určitě to bude bezva!“ doufala Maruška. Taky přemýšlela o tom, jaké to asi bude. Pak vykulila oči. Něco ji totiž napadlo.

„Holky, pamatujete si na to, jak nám ty lístky ředitel muzea rozdával?“

Adélka s Petříčkou přikývly, ale nechápaly, proč se Maruška ptá.

„Dostala ho přece i paní učitelka. Ona tu vstupenku má taky. A to znamená, že máme velkou šanci se s ní ještě aspoň jednou vidět.“

„No jo, máš pravdu,“ vzpomněla si Adélka.

„Tak to se tam těším dvojnásobně!“ zaradovala se Petra.

S tou skvělou zprávou se nakonec rozloučily.

Odměna za vysvědčení

Maruška konečně dorazila domů. Maminka s tatínkem už na ni čekali. Dnes odešli z práce dříve, aby mohli společně oslavit Maruščino první vysvědčení.

„Tak se pochlub,“ vybídl ji tatínek s úsměvem na tváři.

Maruška dělala, že netuší, o čem je řeč.

Dobře věděla, že má tatínek na mysli vysvědčení. Hrála si ale na nechápavou.

„Dostala jsi ve škole takové to potvrzení, ne?“ zeptal se tatínek.

„Tatínek myslí vysvědčení,“ vysvětlila maminka.

Maruška šla dnes do školy bez aktovky, jenom s taškou. Měla v ní velkou krabici čokoládových bonbonů pro paní učitelku. Teď bylo v tašce jen vysvědčení. I tak ale Maruška dělala, že ho nemůže najít, aby tatínka napínala.

Maminka se tomu musela začít smát. Tatínek to nevydržel a přiskočil k Marušce, aby se do tašky podíval sám. Vyndal průhledné desky, ve kterých bylo vysvědčení uloženo, a s úsměvem si ho prohlížel. Vysvědčení bylo odshora dolů poseto samými jedničkami.

„Já to chci taky vidět!“ ozvala se maminka a snažila se tatínkovi nahlížet přes rameno. Moc se jí to nedařilo, protože tatínek byl opravdu vysoký.

Když se tatínek těch jedniček nabažil, předal vysvědčení mamince. Potom Marušku pohladil po vlasech a pochválil ji: „Paráda. To je hned vidět, že jsi moje chytrá holka.“

„A moje taky!“ přidala se maminka.

Maruška se jen usmívala.

„Musíme to pořádně oslavit,“ navrhla maminka a pak donesla z lednice krabici. Byly v ní malé marcipánové zákusky ve tvaru jedniček.

Nic podobného Maruška nikdy neviděla. Maminka je nechala vyrobit na zakázku v nedaleké cukrárně.

Když všechny jedničky snědli, čekalo Marušku další překvapení. Dostala dvě krásné knížky.

„Na každý prázdninový měsíc máš jednu,“ řekl tatínek.

„A pak pro tebe máme ještě něco,“ oznámila Marušce maminka a ukázala jí tři vstupenky.

„Půjdeme do kina,“ dodala.

Maruška měla velikou radost. Do kina s oběma rodiči se moc těšila.

